PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (antroji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS
2006 m. gegužės 31 d. *

Byloje T-354/99

Kuwait Petroleum (Nyderlandai) BV, įsteigta Roterdame (Nyderlandai), atstovaujama advokato P. Mathijsen,

ieškovė,

palaikoma

Nyderlandų Karalystės, atstovaujamos iš pradžių M. Fierstra, vėliau H. Sevenster,

įstojusios į bylą šalies,

* Proceso kalba: olandų.

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą iš pradžių G. Rozet ir H. Speyart, vėliau G. Rozet ir H. van Vliet, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

dėl prašymo iš dalies panaikinti 1999 m. liepos 20 d. Komisijos sprendimą 1999/705/EB dėl valstybės pagalbos, kurią Nyderlandai suteikė 633 Vokietijos pasienyje esančioms Nyderlandų degalinėms (OL L 280, p. 87),

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(antroji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro pirmininkas J. Pirrung, teisėjai A. W. H. Meij, N. J. Forwood, I. Pelikánová ir S. S. Papasavvas,

posėdžio sekretorius J. Plingers, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. lapkričio 22 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Bylos aplinkybės

1 Nuo 1997 m. liepos 1 d. benzinui, dyzeliniam kurui ir suskystintoms dujoms Nyderlanduose taikomi akcizai buvo padidinti iki atitinkamai 0,11 Nyderlandų guldeno (NLG), 0,05 NLG ir 0,08 NLG už litrą. Vis dėlto, atsižvelgdamas į tai, kad šis kainos padidėjimas sukels neigiamų pasekmių tiems Nyderlandų ūkio subjektams, kuriems priklauso Vokietijos pasienyje esančios degalinės, Nyderlandų įstatymų leidėjas 1996 m. gruodžio 20 d. Wet tot wijziging van enkele belastingwetten c.a. (Įstatymas dėl tam tikrų mokesčių įstatymų pakeitimų, Stbl. 1996, p. 654) VII straipsnyje numatė galimybę priimti laikinąsias priemones, kad pasienio zonoje būtų sumažintas skirtumas tarp minėtų padidintų akcizų tarifų ir Vokietijoje lengviesiems naftos produktams taikomų akcizų.

2 Todėl Nyderlandų Karalystė 1997 m. liepos 21 d. priėmė Tijdelijke regeling subsidie tankstations grensstreek Duitsland (Laikinąjį reglamentą dėl subsidijų Vokietijos pasienyje esančioms degalinėms, Stcrt. 1997, p. 138), iš dalies pakeistą 1997 m. gruodžio 15 d. ministro dekretu (Stcrt. 1997, p. 241, toliau – laikinasis reglamentas). Šis reglamentas, atgaline data įsigaliojęs 1997 m. liepos 1 d., numatė 0,10 NLG dydžio subsidiją už vieną litrą parduotų degalų ūkio subjektams, kurių degalinės yra ne toliau negu 10 km nuo Nyderlandų sienos su Vokietija, ir 0,05 NLG dydžio subsidiją už vieną litrą parduotų degalų ūkio subjektams, kurių degalinės nuo šios sienos yra nutolusios nuo 10 iki 20 kilometrų.

3 Tam, kad atitiktų Komisijos pranešime 96/C 68/06 dėl *de minimis* pagalbos (OL C 68, 1996, p. 9; toliau – pranešimas *de minimis*) numatytus reikalavimus, laikinasis reglamentas nustatė tokią pat viršutinę subsidijų ribą, kokia numatyta pranešime *de minimis* – ne daugiau nei 100 000 ekiu per trejus metus (nuo 1997 m. liepos 1 d. iki 2000 m. birželio 30 d. imtinai. Be to, laikinuoju reglamentu numatyta pagalba buvo pagalba prašančiam asmeniui; šis terminas reiškė kiekvieną fizinį ar juridinį asmenį, kuris savo sąskaita bei rizika eksploatuoja vieną ar keletą degalinių, bei jo teisių perėmėjus.

4 Nyderlandų vyriausybė vėliau ketino pakeisti laikinąjį reglamentą, numatydama, kad subsidija skiriama nebe prašančiam asmeniui, o degalinei.

5 Siekdama užtikrinti, kad laikinojo reglamento pakeitimas atitiktų pranešimą *de minimis*, 1997 m. rugpjūčio 14 d. laišku Nyderlandų vyriausybė apie šį projektą pranešė Komisijai patikslindama, kad „tuo atveju, jei Komisija laikytųsi nuomonės, jog apie (numatomą) schemą ji vis dėlto turi būti informuota pagal EB 88 straipsnio 3 dalį, Nyderlandų vyriausybė prašo, kad šis laiškas būtų laikomas tokiu pranešimu".

6 Ne kartą apsikeitusi korespondencija su Nyderlandų valdžios institucijomis, Komisija, nerimaudama, kad laikinasis reglamentas ir jo pakeitimo projektas neužkerta kelio pranešime *de minimis* draudžiamai pagalbų kumuliacijai, 1998 m. birželį nusprendė pradėti EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą (OL C 307, 1998, p. 10; toliau – pranešimas apie procedūros pradėjimą).

7 Šią procedūrą Komisija užbaigė 1999 m. liepos 20 d. priimdama Sprendimą 1999/705/EB dėl valstybės pagalbos, kurią Nyderlandai suteikė 633 Vokietijos pasienyje esančioms degalinėms (OL L 280, p. 87, toliau – ginčijamas sprendimas); juo ji pripažino, kad dalis ginčijamos pagalbos buvo nesuderinama su bendrąja rinka, o kitai daliai taikyta *de minimis* taisyklė.

8 Ginčijamame sprendime Komisija degalines suskirstė į šešias kategorijas:

— priklausančias distributoriams („distributoriui priklausanti ir distributoriaus valdoma“, toliau – DP/DV), kai degalinė yra distributoriaus nuosavybė, jis ją eksploatuoja savo rizika ir su naftos bendrove yra sudaręs išimtinio pirkimo sutartį be kainų reguliavimo sąlygos,

— distributorių nuomojamas („bendrovei priklausanti ir distributoriaus valdoma“, toliau – BP/DV), kai distributorius nuomoja degalinę, kurią jis eksploatuoja savo rizika, ir kaip nuomininkas su naftos bendrove yra sudaręs išimtinio pirkimo sutartį be kainų reguliavimo sąlygos,

— degalines, apie kurias Nyderlandų valdžios institucijos nepateikė arba pateikė tik dalinę informaciją,

— pagal darbo sutartį dirbančių distributorių („bendrovei priklausanti ir bendrovės valdoma“, toliau – BP/BV), kai degalinę eksploatuoja naftos bendrovės darbuotojai ar antrinės bendrovės, kurie neprisiima su degalinės eksploatacija susijusios rizikos ir negali laisvai pasirinkti savo tiekėjų; šią kategoriją Komisija

suskaidė į du pakategorius: „tikrąsias“ BP/BV degalines, kai degalinė yra naftos bendrovės nuosavybė ir naftos bendrovė ją eksploatuoja, ir „faktines“ BP/BV degalines, kai tas pats ūkio subjektas dėl pagalbos kreipėsi keletą kartų, todėl keletą kartų yra nurodytas pagalbos gavėjų sąrašuose,

— degalines DP/DV, sudariusias sutartis su kainų reguliavimo sąlyga, pagal kurią naftos bendrovė, jeigu reikia, prisiima dalį išlaidų, susijusių su ūkio subjekto mažmeninei degalų kainai taikomomis nuolaidomis, ir galiausiai

— degalines BP/DV, sudariusias sutartis su kainų reguliavimo sąlyga.

9 Pirmų dviejų kategorijų atveju Komisija laikėsi nuomonės, kad kumuliacijos rizika neegzistavo, ir manė, kad buvo taikytina *de minimis* taisyklė (ginčijamo sprendimo 1 straipsnis).

10 Komisija manė, kad trečios kategorijos atveju negalima atmesti draudžiamos pagalbų kumuliacijos galimybės. Todėl, jos nuomone, šioms degalinėms suteikta pagalba buvo nesuderinama su bendrąja rinka ir Europos Ekonominės Erdvės (EEE) susitarimo veikimu ta dalimi, kuria ji galėjo viršyti 100 000 eurų vienam pagalbos gavėjui per trejų metų laikotarpį (ginčijamo sprendimo 2 straipsnio pirmosios pastraipos a punktas).

11 Ketvirtos kategorijos atveju Komisija laikėsi nuomonės, kad taip pat negalima buvo atmesti galimybės, jog bendrovėms, kurioms priklauso ir kurios eksploatuoja keletą degalinių, buvo teikiama su bendrąja rinka ir EEE susitarimo veikimu nesuderinama pagalba tiek, kiek, atsižvelgiant į kumuliaciją pagalba vienam pagalbos gavėjui galėjo

viršyti 100 000 eurų per trejų metų laikotarpį (ginčijamo sprendimo 2 straipsnio pirmosios pastraipos b punktas).

12 Galiausiai dviejų paskutinių kategorijų atveju Komisija laikėsi nuomonės, kad tomis pačiomis sąlygomis egzistavo rizika, jog įvyks pagalbos atitinkamoms naftos bendrovėms kumuliacija. Jos požiūriu, tiekėjas naudojosi visa ar dalimi degalines eksploatuojantiems subjektams suteiktos pagalbos, nes pastarieji negalėjo pasiremti kainų reguliavimo sąlyga, arba jų galimybės tai daryti buvo labai menkos (ginčijamo sprendimo 2 straipsnio pirmosios pastraipos c ir d punktai bei antroji pastraipa).

13 Komisija manė, kad Nyderlandų vyriausybės priemonės, kurių neapima *de minimis* taisyklė, buvo pagalba EB 87 straipsnio 1 dalies prasme (ginčijamo sprendimo 88–93 konstatuojamosios dalys), ir kad ši pagalba nebuvo pateisinama EB 87 straipsnio 2 ir 3 dalyse numatytomis išimtimis. Todėl Komisija šią pagalbą pripažino nesuderinama su bendrąja rinka (ginčijamo sprendimo 2 straipsnis) ir nurodė ją išieškoti (ginčijamo sprendimo 3 straipsnis).

14 Prie ginčijamo sprendimo kaip priedą Komisija pridėjo 769 pagal laikinąjį reglamentą subsidijų prašiusių asmenų sąrašą ir, jei reikėjo, kiekvieno jų atžvilgiu nurodė naftos bendrovės pavadinimus skiltyje „Naftos bendrovė/sutartis dėl prekės ženklo“ bei skiltyje „Naftos bendrovė/Grupė“. Ieškovės pavadinimas yra įrašytas abiejose skiltyse prie 16 sąraše nurodytų degalinių.

15 1999 m. spalio 6 d. laišku Nyderlandų finansų ministerija ieškovei perdavė trylikos iš šešiolikos degalinių, greta kurių pavadinimo ginčijamo sprendimo priede buvo du kartus pažymėta „Q8“, sąrašą bei nurodė kiekvienos iš šių trylikos degalinių laikinojo

reglamento pagrindu gautų subsidijų sumą, patikslindama, jog šių „duomenų pakanka tam, kad (ieškovė) suvoktų (ginčijamo) sprendimo, kuris ją domina, pasekmes". Ginčijamame sprendime dvi iš šių degalinių, identifikuotos numeriais 333 ir 347, buvo *de facto* priskirtos BP/BV kategorijai (2 straipsnio b punkto trečioji pastraipa), keturios degalinės, identifikuotos numeriais 419, 454, 459 ir 483, priskirtos DP/DV kategorijai su kainų reguliavimo sąlyga (2 straipsnio c punktas), o septynios, identifikuotos numeriais 127, 211, 230, 271, 387, 494 ir 519, priskirtos BP/DV kategorijai su kainų reguliavimo sąlyga (2 straipsnio d punktas).

Procesas ir šalių reikalavimai

16 Nuo 1999 m. rugsėjo 20 d. iki 2000 m. sausio 19 d. dėl ginčijamo sprendimo Pirmosios instancijos teisme buvo pareikšti 74 ieškiniai.

17 1999 m. spalio 9 d. Nyderlandų Karalystė Teisingumo Teisme pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo, įregistruotą numeriu C-382/99.

18 1999 m. gruodžio 10 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje gautu pareiškimu ieškovė pareiškė šį ieškinį dėl ginčijamo sprendimo, apie kurį ji išsamiai sužinojo tik 1999 m. spalio 6 dieną.

19 2000 m. kovo 9 d. Nutartimi Pirmosios instancijos teismo pirmosios išplėstinės kolegijos pirmininkas, išklausęs šalis, pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 77 straipsnio a punktą sustabdė procesą šioje byloje iki bus priimtas Teisingumo Teismo sprendimas byloje C-382/99.

20 2002 m. birželio 13 d. Teisingumo Teismas priėmė sprendimą byloje *Nyderlandai prieš Komisiją*, C-382/99 (Rink. p. I-5163), kuriuo ieškinį atmetė. Todėl procesas šioje byloje buvo atnaujintas.

21 Pirmosios instancijos teismo siūlymu, ieškovė pateikė savo rašytines pastabas dėl 20 punkte nurodyto sprendimo *Nyderlandai prieš Komisiją* pasekmių šiai bylai.

22 Pirmosios instancijos teismo kolegijų sudėtis buvo pakeista prasidėjus naujiems teismo darbo metams, o teisėjas pranešėjas buvo paskirtas į antrąją išplėstinę kolegiją, dėl to ir ši byla buvo paskirta minėtai kolegijai.

23 Išklausęs šalis, 2003 m. rugsėjo 25 d. Nutartimi Pirmosios instancijos teismo antrosios išplėstinės kolegijos pirmininkas Nyderlandų Karalystei leido įstoti į bylą ieškovės pusėje.

24 2003 m. vasario 20 d. laišku Komisija Pirmosios instancijos teismui pranešė apie su nagrinėjamos pagalbos išieškojimu susijusią situaciją. Iš šio laiško matyti, kad naftos bendrovių atveju Nyderlandų valdžios institucijos, suderinusios su Komisija, nustatė

bendrą išieškotinų subsidijų sumos apskaičiavimo būdą. Šios bendrovės turėjo pateikti savo pastabas dėl to apskaičiavimo būdo.

25 Pirmosios instancijos teismo siūlymu, 2003 m. rugpjūčio 27 d. laišku ieškovė pateikė savo pastabas dėl 2003 m. vasario 20 d. Komisijos laiško.

26 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu Pirmosios instancijos teismas (antroji išplėstinė kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

27 2005 m. lapkričio 22 d. posėdyje buvo išklausyti šalių pasisakymai ir atsakymai į Pirmosios instancijos teismo pateiktus klausimus.

28 Nyderlandų Karalystė atsisakė pateikti įstojimo į bylą paaiškinimą ir pastabų per posėdį.

29 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti sprendimą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

30 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip iš dalies nepriimtiną,

— kitą ieškinio dalį atmesti kaip nepagrįstą,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

Dėl ieškinio apimties

Dėl susijusių degalinių

31 Pirmosios instancijos teismas pažymi, kad panaikinimo pagrindai, kuriuos ieškovė nurodė grįsdama savo reikalavimus, yra susiję tik su trylika 1999 m. spalio 6 d. Nyderlandų valdžios institucijų laiške nurodytų degalinių (žr. šio sprendimo 15 punktą), būtent degalinėmis Nr. 127, 211, 230, 271, 333, 347, 387, 419, 454, 459, 483, 494 ir 519. Iš to išplaukia, kad ieškovė prašo iš dalies panaikinti tik tą ginčijamo sprendimo dalį, kuri yra susijusi su šiomis trylika degalinių.

32 Vis dėlto atrodo, jog per posėdį buvo nustatyta, kad Nyderlandų valdžios institucijos, sutarusios su Komisija, nebereikalauja, kad ginčijamo sprendimo pagrindu ieškovė grąžintų subsidijas, kurios buvo suteiktos septynioms degalinėms, būtent degalinėms Nr. 230, 333, 347, 419, 454, 459 ir 519.

33 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką ieškinys dėl panaikinimo, pateiktas fizinio ar juridinio asmens, yra priimtinas, tik jei ieškovas yra suinteresuotas ginčijamo akto panaikinimu (1995 m. rugsėjo 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Antillean Rice Mills ir kt. prieš Komisiją*, T-480/93 ir T-483/93, Rink. p. II-2305, 59 punktas ir 2005 m. balandžio 14 d. Sprendimo *Sniace prieš Komisiją*, T-141/03, Rink. p. II-1197, 25 punktas). Tam, kad ieškovas galėtų pareikšti ieškinį dėl sprendimo panaikinimo, jis turi tebelikti asmeniškai suinteresuotas, jog būtų panaikintas ginčijamas aktas (žr. 2005 m. spalio 17 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *First Data ir kt. prieš Komisiją*, T-28/02, Rink. p. II-4177, 36 ir 37 punktus bei nurodytą teismo praktiką).

34 Nagrinėjamu atveju, kadangi Nyderlandų vyriausybė nebereikalauja, kad ieškovė grąžintų subsidijas, kurios buvo suteiktos šioms septynioms degalinėms, dėl šių septynių degalinių iš ginčijamo sprendimo, skaitomo atsižvelgiant į susitarimą tarp Nyderlandų vyriausybės ir Komisijos, kurį jos pasiekė bendradarbiaudamos – siekdamos išspręsti su šio sprendimo vykdymu susijusius sunkumus, ieškovei nekyla jokių teisinių pareigų. Nesant pareigos sugrąžinti pagalbą, ginčijamo sprendimo panaikinimas ieškovei jokios naudos nesuteiktų. Todėl tiek, kiek tai susiję su šiomis degalinėmis, ieškovė neturi teisės pareikšti ieškinio.

35 Vadinasi, šį ieškinį reikia pripažinti nepriimtinu tiek, kiek jis yra susijęs su degalinėmis Nr. 230, 333, 347, 419, 454, 459 ir 519.

Dėl Teisingumo Teismo sprendimo apimties

36 Komisija, klausimą palikdama spręsti Pirmosios instancijos teismui, mano, kad ieškinyje ieškovės nurodyti pagrindai ir argumentai, kuriais jau buvo remtasi Teisingumo Teisme byloje C-382/99 ir kurie buvo atmesti šio sprendimo 20 punkte nurodytame sprendime *Nyderlandai prieš Komisiją*, yra nepriimtini.

37 Šį teiginį reikia atmesti remiantis dviem pagrindais. Pirma, proceso Pirmosios instancijos teisme sustabdymas pagal Teisingumo Teismo statuto 54 straipsnio trečiąją pastraipą, laukiant, kol bus išspręsta Teisingumo Teisme nagrinėjama byla, kuri, kaip ir nagrinėjamu atveju, yra susijusi su to paties akto galiojimu, neatima iš Pirmosios instancijos teismo teisės spręsti jo sustabdytos bylos, ir jis išlieka visiškai bei išimtinai kompetentingas ją iš naujo spręsti tuomet, kai atsitinka sustabdymą nutraukiantis įvykis. Antra, teisė į gynybą būtų pažeista, jei teismui tinkamai pateiktame ieškinyje nurodytus ieškinio pagrindus ir argumentus atmestų kitas teismas, kuriame ieškinį pareiškęs asmuo negalėjo nei dalyvauti, nei pateikti argumentų.

38 Nors teisingumo gero administravimo principas, prie kurio įgyvendinimo šalys prisideda savo elgesiu, gali jas paskatinti savo ieškinį ir savo gynybą apriboti klausimais, kurie yra iš tiesų skirtingi, palyginti su Teisingumo Teismo išspręstaisiais, Pirmosios instancijos teismui nepriklauso vietoje šalių savo iniciatyva taikyti tokius apribojimus ir kaip nepriimtinus atmesti tam tikrus Teisingumo Teisme jau pateiktus ieškinio pagrindus. Tačiau nekonstruktyvus šalies požiūris gali lemti ginčui išspręsti nebūtinas išlaidas ir į tai gali būti atsižvelgta skirstant teismo išlaidas.

39 Tačiau, nors Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad sustabdymas buvo būtinas atsižvelgiant į tai, jog ir Teisingumo Teisme, ir Pirmosios instancijos teisme buvo ginčijamas to paties akto galiojimas, ir nors yra aišku, kad turi būti laikomasi

šioje situacijoje Teisingumo Teismo pateikto atsakymo, vis dėlto Pirmosios instancijos teismas, kaip šią bylą nagrinėjantis teismas, turi patikrinti, ar, atsižvelgiant į galimus faktų ir teisės skirtumus, Teisingumo Teismo pateiktas sprendimas yra taikytinas nagrinėjamu atveju (šiuo klausimu žr. 2001 m. gruodžio 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Emesa Sugar prieš Tarybą*, T-43/98, Rink. p. II-3519, 73 punktą). Esant skirtumų, jis turi spręsti klausimą, ar dėl jų reikia priimti kitokį sprendimą, nei priėmė Teisingumo Teismas. Jei tokių skirtumų nėra ir šalis grįsdama savo ieškinį atkakliai naudoja ieškinio pagrindus, kuriuos Teisingumo Teismas jau yra atmetęs, Pirmosios instancijos teismas gali motyvuota nutartimi šiuos ieškinio pagrindus atmesti kaip akivaizdžiai nepagrįstus.

Dėl esmės

40 Ieškovė iš pradžių nurodė keturis ieškinio pagrindus, susijusius, pirma, su fakto klaidų egzistavimu, antra, su valstybės pagalbos sąvokos iškraipymu, trečia, su neteisingu *de minimis* taisyklės taikymu ir, ketvirta, su gero administravimo principo pažeidimu.

41 Pirmosios instancijos teismas pažymi, kad ieškovė savo pastabose, pateiktose po šio sprendimo 20 punkte nurodyto sprendimo *Nyderlandai prieš Komisiją* priėmimo, atsisakė savo ieškinio pagrindo, susijusio su klaidingu *de minimis* taisyklės taikymu.

42 Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, jog pirmasis ieškovės ieškinio pagrindas yra susijęs tik su degalinėmis Nr. 230, 333, 347, 419, 454, 459 ir 519. Kadangi buvo nuspręsta, jog šių degalinių atžvilgiu ieškinys yra nepriimtinas (žr. šio sprendimo 35 punktą), tai šis ieškinio pagrindas taip pat nepriimtinas.

43 Todėl reikia nagrinėti tik du likusius ieškinio pagrindus, susijusius, pirma, su valstybės pagalbos sąvokos iškraipymu ir, antra, su gero administravimo principo pažeidimu.

Dėl valstybės pagalbos sąvokos iškraipymo

— Šalių argumentai

44 Ieškovė tvirtina, kad Komisija iškraipė valstybės pagalbos sąvoką manydama, jog buvo nustatyta, kad ji gavo naudos, buvo panaudoti valstybės ištekliai bei iškreipta konkurencija.

45 Ji pripažįsta, kad penkių jai priklausiusių degalinių Nr. 127, 211, 371, 387 ir 494 valdytojai bei degalinės Nr. 483 savininkas su ja sudarė išimtinio tiekimo sutartis su kainų reguliavimo sąlyga.

46 Pirmojoje savo ieškinio pagrindo dalyje ieškovė nurodo, kad Komisija blogai išaiškino jos kainų reguliavimo sąlygą. Ginčijamame sprendime Komisija manė, kad pagal kainų reguliavimo sąlygas naftos bendrovių įsikišimas buvo privalomas. Ieškovė patvirtina, kad jos atveju ji pati visiškai laisvai sprendžia, ar prisiimti dalį eksploatuojančio asmens išlaidų. Taigi jos „Price management systeem" (Kainų reguliavimo sistemos) 6 straipsnis numatė sąlygas, kurioms esant ieškovė turi „galimybę" prisiimti dalį mažmeninės kainos sumažinimo išlaidų. Be to, paskutinė

šio straipsnio pastraipa numatė, kad ieškovė bet kuriuo metu gali savo sąlygą „vienašališkai" pakeisti. Ji nurodo, kad ji šią sąlygą laisvai naudoja tada, kai mano jog tai naudinga siekiant apginti jos komercinius interesus. Todėl Komisija klaidingai teigė, jog ieškovė buvo įsipareigojusi šią sistemą taikyti.

47 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo neatsižvelgti į bendras Teisingumo Teismo pastabas dėl kainų reguliavimo sąlygų ir nagrinėti konkrečią sutartyje su ieškove numatytą sąlygą. Be to, šio sprendimo 20 punkte nurodytame sprendime *Nyderlandai prieš Komisiją* Teisingumo Teismas apsiribojo pastebėjimu, kad Komisija prielaidą apie netiesioginės pagalbos naftos bendrovėms buvimą padarė remdamasi vien tokių pačių sąlygų sutartyse egzistavimu. Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo įpareigoti Komisiją pateikti kainų reguliavimo sąlygų, kuriomis ji rėmėsi priimdama sprendimą, tekstus.

48 Antrojoje savo ieškinio pagrindo dalyje ieškovė tvirtina, kad iš pagalbos ji negavo jokios naudos. Ji kainų reguliavimo sąlygos pagrindu šešioms nagrinėjamoms degalinėms savanoriškai suteikė įvairių kompensacijų, kurių bendra suma sudarė 1 083 058 NLG, ir tai įrodo prie ieškinio pridėti dokumentai. Užuot pripažįstant, kad nagrinėjama pagalba ieškovei suteikė naudos, reikia konstatuoti, jog nagrinėjamoms degalinėms tuo pat metu buvo suteikta ir pagalba, ir ieškovės pritaikytoje sąlygoje numatyta kompensacija. Nors ir darant prielaidą, kad Komisijos argumentai buvo teisingi, *quod non*, dalinio išieškojimo atveju Nyderlandų valdžios institucijos galėtų reikalauti sugrąžinti tik dalį faktiškai gautos kompensacijos.

49 Ieškovė atmeta Komisijos išvadą, pagal kurią faktiniai argumentai buvo nepriimtini dėl to, kad jie nebuvo pateikti per administracinę procedūrą. Ji primena, kad ši procedūra visų pirma vyksta tarp Komisijos ir atitinkamos valstybės narės. Kitos

šalys gali būti įtrauktos į šią procedūrą tik jas apie tai informavus, o nagrinėjamu atveju taip nebuvo.

50 Trečiojoje ieškinio pagrindo dalyje ieškovė tvirtina, jog dėl to, kad nagrinėjama pagalba jai nesukėlė jokių pasekmių, jos atveju nebuvo naudojami jokie valstybės resursai. Be to, konkurencija taip pat negalėjo būti iškreipta, nes net darant prielaidą, kad Komisijos argumentai yra teisingi, visi tiekėjai – ir esantys Nyderlanduose, ir jų filialai, veikiantys Vokietijoje, – būtų gavę tokią pačią naudą. Galiausiai dėl *de minimis* taisyklės nebuvo padarytas poveikis prekybai tarp valstybių narių.

51 Komisija tvirtina, kad ginčijamame sprendime pateikta analizė yra pagrįsta, kaip patvirtina šio sprendimo 20 punkte nurodytas sprendimas *Nyderlandai prieš Komisiją*.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

52 Pirmojoje ieškinio pagrindo dalyje ieškovė iš esmės tvirtina, kad kainų reguliavimo sąlyga nėra privaloma, todėl neatitinka ginčijamame sprendime apibūdintos sąlygos.

53 Iš anksto reikia pažymėti, kad priimdama ginčijamą sprendimą Komisija tikrai žinojo apie ieškovės kainų reguliavimo sąlygą. Ji disponavo 574 išimtinio pirkimo sutartimis, siejančiomis nagrinėjamas degalines su naftos bendrovėmis (ginčijamo sprendimo 7 konstatuojamoji dalis), paprastai apimančiomis kainų reguliavimo sąlygą. Be to, ieškovės atveju pastaroji sąlyga buvo konkrečiai paminėta ginčijamame

sprendime (28, 31, 49 ir 50 konstatuojamosios dalys). Komisija savo atsiliepimo į ieškinį priede taip pat pateikė keturias išimtinio pirkimo sutartis, sudarytas tarp ieškovės ir kai kurių iš šešių degalinių, su kuriomis ieškovė pripažįsta sudariusi kainų reguliavimo sąlygą turinčias sutartis (degalinės Nr. 127, 211, 371 ir 387). Todėl nėra pagrindo patenkinti ieškovės prašymą, kad Komisija pateiktų kainų reguliavimo sutarčių tekstus, kuriais ji rėmėsi.

54 Ginčijamame sprendime Komisija kainų reguliavimo sąlygas apibūdino taip:

„kainų reguliavimo sąlyga paprastai reiškia, kad naftos bendrovė prisiima dalį eksploatuotojo nustatytos mažmeninės kainos sumažinimo išlaidų ta dalimi, kuria dėl vidaus ir (arba) tarptautinės rinkos sąlygų yra pageidautina ar būtina šiuos sumažinimus taikyti laikinai ar nuolat. Neretai, prieš imdamosi tokio kainų sumažinimo, šalys turi susitarti“ (ginčijamo sprendimo 84 konstatuojamoji dalis).

Ji laikėsi nuomonės, kad ši sąlyga „tiekėją įpareigoja distributoriui suteikti bent dalinę kompensaciją dėl nuostolių, kuriuos jis patiria dėl <...> akcizų padidinimo“ (ginčijamo sprendimo 85 konstatuojamoji dalis). Ji priėjo prie išvados, kad „suteikdama eksploatuotojams pagalbą, skirtą kompensuoti pajamų praradimą, kurį lėmė akcizo lengviesiems naftos produktams padidinimas Nyderlanduose, Nyderlandų vyriausybė gali būti laikoma (šios sąlygos) pagrindu faktiškai prisiėmusia dalį ar visus tiekėjo įsipareigojimus“ (ginčijamo sprendimo 85 konstatuojamoji dalis).

55 Iš ginčijamo sprendimo taip pat matyti, kad kainų reguliavimo sąlyga yra dalis sutartinių įsipareigojimų, siejančių degalines ir naftos bendroves, nors ši sąlyga nebūtinai yra privalomo ir (arba) automatinio pobūdžio.

56 Šio sprendimo 20 punkte nurodytame sprendime *Nyderlandai prieš Komisiją*, nepaisant ieškovės argumento, kad daugeliu atvejų kainų reguliavimo sąlyga nesukuria besąlyginės pareigos naftos bendrovėms prisidėti prie mažmeninės kainos sumažinimo (57 punktas), Teisingumo Teismas nusprendė, kad pagalba degalinėms atleido naftos bendroves nuo jų pareigos prisiimti visas ar dalį mažmeninių kainų sumažinimo, kurio ėmėsi jų distributoriai, siekdami neprasti rinkos dalies, išlaidų (66 punktas). Iš to išplaukia, kad Teisingumo Teismas manė, jog Komisijos nagrinėtos kainų reguliavimo sąlygos buvo privalomos, nors ir tiesiogiai nepareikšdamas, ar ši pareiga buvo besąlyginė.

57 Ši analizė atitinka generalinio advokato P. Léger analizę, tokią pačią formulę naudojusio savo išvados 20 punkte byloje *Nyderlandai prieš Komisiją* (Rink. p. I-5167). Šios formulės pagrįstumą jis įrodė teigdamas, kad nesant pagalbos jam atrodo „labai tikėtina", jog bendrovės taikytų kainų reguliavimo sąlygas savo distributorių prašymu, stengdamosi išvengti rinkos dalies praradimo (išvados 129 punktas).

58 Toliau reikia nagrinėti ieškovės sąlygą. Pagal jos pateiktos šios kainų reguliavimo sąlygos tekstą (toliau – KRS):

„KRS (toliau) nurodytomis sąlygomis suteikia (ieškovei) galimybę prisiimti dalį distributoriaus nustatyto mažmeninės kainos sumažinimo išlaidų <...>

Sąlygos, kuriomis (ieškovė) yra pasirengusi dalyvauti KRS lentelėse numatytu būdu, yra šios:

a. Reali apyvartos sumažėjimo galimybė.

b. Geras veiksmų su (ieškove) derinimas, tai yra (ieškovė) dalyvauja tik po suderinimo su už distributoriaus teritoriją atsakingu (ieškovės) inspektoriumi, jei šis inspektorius pritaria (ieškovės) dalyvavimui.

c. Distributorius gali reikalauti, kad (ieškovė) dalyvautų tik po to, kai dėl tokio dalyvavimo buvo susitarta raštu, žr. priedą.

<...>

(Ieškovė) turi teisę bet kuriuo sutarties galiojimo metu vienašališkai laikinai pakeisti kainų reguliavimo sąlygą (visą ar iš dalies).“

59 Iš to išplaukia, kad ieškovė pasilieka teisę neįgyvendinti savo kainų reguliavimo sąlygos. Taigi ši sąlyga ieškovei tik suteikia „galimybę“ kompensuoti dalį mažmeninės kainos sumažinimo. Panašiai eksploatuotojas gali „reikalauti“ šią sąlygą taikyti tik tada, kai ieškovės dalyvavimas kompensuojant mažmeninių kainų sumažinimą yra patvirtintas raštu. Be to, faktas, kad ieškovė suteikia sau teisę vienašališkai pakeisti

šią sąlygą, sustiprina įspūdį, kad ji savarankiškai sprendžia jos taikymo klausimą. Tai iš esmės reiškia, kad ši sąlyga gali būti taikoma tik ieškovei sutikus.

60 Vis dėlto iš ieškovės pateiktų dokumentų matyti, kad bent jau nuo 1997 m. sausio 1 d. iki tų pačių metų spalio 15 d. ji kainų reguliavimo sąlygą taikė visose sutartyse, kuriose ši buvo įrašyta. Iš to išplaukia, kad ieškovė savo kainų reguliavimo sąlygą iš tikrųjų siekė taikyti.

61 Taip pat reikia pažymėti, kad, kaip pripažino ieškovė, jos sąlyga visiškai atitinka ginčijamo sprendimo 84 konstatuojamojoje dalyje pateiktą apibūdinimą. Be to, ieškovės sąlyga ją veiksmingai įpareigoja suteikti bent dalinę kompensaciją dėl nuostolių, kuriuos kita sutarties šalis patyrė dėl akcizų padidinimo, kaip Komisija nurodo ginčijamo sprendimo 85 konstatuojamojoje dalyje. Iš tiesų, kaip ieškovė pripažino per posėdį, neginčijama, kad kainų reguliavimo sąlyga yra skirta taikyti rinkos dalies praradimo atveju, o tai, be kita ko, gali nutikti padidėjus akcizams. Tai taip pat buvo įrodyta, kad ieškovė pritaikė šią sąlygą nagrinėjamu atveju. Iš to, kas buvo išdėstyta, išplaukia, kad ieškovės kainų reguliavimo sąlyga ginčijamo sprendimo prasme turi būti laikoma privaloma.

62 Taigi Komisija, atsižvelgdama į ieškovės sąlygą, teisingai nusprendė, kad „suteikdama eksploatuotojams pagalbą, skirtą kompensuoti pajamų praradimą, kurį lėmė akcizų lengviesiems naftos produktams padidinimas Nyderlanduose, Nyderlandų vyriausybė gali būti laikoma (šios sąlygos) pagrindu faktiškai prisiėmusia dalį ar visus tiekėjo įsipareigojimų“ (ginčijamo sprendimo 85 punktas). Vadinasi, Komisija pagrįstai nurodė degalines Nr. 127, 211, 371, 387, 483 ir 494 ginčijamo sprendimo 2 straipsnio c punkte arba 2 straipsnio d punkte, šitaip ieškovę įpareigodama išieškoti pagalbą.

63 Vadinasi, pirmąją šio ieškinio pagrindo dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

64 Antroje savo ieškinio pagrindo dalyje ieškovė iš esmės tvirtina, kad dėl subsidijų nagrinėjamoms degalinėms suteikimo ji asmeniškai negavo naudos ar gavo tik dalinę naudą, nes ji kainų reguliavimo sąlygą taikė savanoriškai.

65 Visų pirma, reikia priminti nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką, pagal kurią sprendimo dėl valstybės pagalbos teisėtumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į Komisijos turimą informaciją sprendimo priėmimo metu (20 punkte nurodyto sprendimo *Nyderlandai prieš Komisiją* 49 punktas ir 2004 m. rugsėjo 14 d. Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-276/02, Rink. p. I-8091, 31 punktas).

66 Nėra tvirtinama, kad priimdama ginčijamą sprendimą Komisija žinojo, jog ieškovė ir priėmus laikinąjį reglamentą toliau taikys kainų reguliavimo sąlygą. Vadinasi, jei tai tiesa, ši aplinkybė nedaro poveikio ginčijamo sprendimo teisėtumui.

67 Antra, reikia pažymėti, kad nepritarimo tokiai pagalbos schemai, kokia nagrinėjama šioje byloje, atveju Komisija paprastai nei gali, nei privalo tiksliai nustatyti kiekvieno pagalbos gavėjo gautos pagalbos dydžio. Vadinasi, vienam iš pagalbos schema pasinaudojusių subjektų būdingos aplinkybės gali būti vertinamos tik pagalbos išieškojimo stadijoje (šiuo klausimu žr. 2002 m. kovo 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-310/99, Rink. p. I-2289, 89–91 punktus ir nurodytą teismo praktiką). Šį požiūrį nagrinėjamu atveju Teisingumo Teismas patvirtino 20 punkte nurodytame sprendime *Nyderlandai prieš Komisiją*, kuriame jis laikėsi nuomonės, jog „valstybės narės pareiga apskaičiuoti tikslų išieškotinos pagalbos dydį, ypač kai, kaip yra nagrinėjamu atveju, atsižvelgiant į didelį degalinių

skaičių, šis apskaičiavimas, priklausantis nuo informacijos, kurios ji Komisijai nepranešė, yra dalis platesnės pareigos sąžiningai bendradarbiauti, abipusiai siejančios Komisiją ir valstybes nares įgyvendinant Sutartimi valstybės pagalbos srityje nustatytas taisykles“ (91 punktas).

68 Vadinasi, darant prielaidą, kad ieškovės tvirtinami faktai yra teisingi, jie gali paveikti ne ginčijamo sprendimo galiojimą, o tik pagalbos išieškojimo tvarką. Be to, pagal nusistovėjusią teismų praktiką „nesant Bendrijos nuostatų atitinkamoje srityje, su bendrąją rinka nesuderinama pripažinta pagalba turi būti išieškoma pagal nacionalinėje teisėje numatytą tvarką“ (žr. 20 punkte minėto sprendimo *Nyderlandai prieš Komisiją* 90 punktą ir nurodytą teismų praktiką). Ginčus dėl šio pagalbos išieškojimo turi spręsti tik nacionalinis teismas (šiuo klausimu žr. 2003 m. liepos 4 d. Teisingumo Teismo nutarties *Sicilcassa ir kt.*, C-297/01, Rink. p. I-7849, 41 ir 42 punktus bei 1995 m. birželio 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Siemens prieš Komisiją*, T-459/93, Rink. p. II-1675, 104 punktą).

69 Kuomet, kaip yra ir šioje byloje, atitinkama valstybė narė nurodė sunkumus įgyvendinant Komisijos sprendimą dėl pagalbos ir šiuos sunkumus išsprendė sąžiningai bendradarbiaudama su Komisija, šios valstybės narės galiausiai priimtas vykdymo priemones turi vertinti nacionalinis teismas. Taip yra net ir tada, kai Komisija pritaria atitinkamos valstybės narės pasiūlytam vykdymui. Šis sutikimas tik išreiškia Komisijos nuomonę dėl šio vykdymo priimtinumo Bendrijos požiūriu, atsižvelgiant į vykdymo sunkumus, su kuriais ši valstybė narė susiduria, tačiau jis jokiu būdu nekeičia atitinkamos valstybės narės pareigos nustatyti šiuos sunkumus ir jų sprendimo būdą. Jei po šio pritarimo kiltų ginčas dėl pagalbos išieškojimo, būtent dėl ginčijamame sprendime nurodytų faktinių aplinkybių arba dėl tikslaus išieškotinos gautos naudos dydžio, šiuos likusius vykdymo sunkumus, remdamasis nacionalinėmis taisyklėmis, turi išspręsti nacionalinis teismas, atsižvelgdamas į ginčijamą sprendimą ir tiek, kiek reikia, į Komisijos sutikimą. Esant abejonių, remdamasis sąžiningo bendradarbiavimo principu nacionalinis teismas visuomet turi galimybę pasiteirauti Komisijos nuomonės (šiuo klausimu žr. 1996 m. liepos 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *SFEI ir kt.*, C-39/94, Rink. p. I-3547, 49 ir

50 punktus bei nurodytą teismo praktiką; taip pat pagal analogiją žr. 20 punkte nurodyto sprendimo *Nyderlandai prieš Komisiją* 91 ir 92 punktus) arba pateikti Teisingumo Teismui prejudicinį klausimą (žr. 68 punkte nurodyto sprendimo *Siemens prieš Komisiją* 104 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

70 Iš to darytina išvada, kad antroji šio ieškinio pagrindo dalis yra atmestina kaip netinkama.

71 Trečioje ieškinio pagrindo dalyje ieškovė tvirtina, kad, be kita ko, dėl *de minimis* taisyklės pagalba nesukėlė jokio konkurencijos iškraipymo ir nepaveikė prekybos tarp valstybių narių.

72 Šie argumentai Teisingumo Teismui buvo pateikti byloje, kurioje priimtas 20 punkte nurodytas sprendimas *Nyderlandai prieš Komisiją* (30 punktas ir paskesni). Teisingumo Teismas juos visiškai atmetė (37–39 punktai), o tokių naftos bendrovių, kokia yra ieškovė, atveju tai padarė savo sprendimo 60–66 punktuose. Teisingumo Teismas taip pat laikėsi nuomonės, jog pagalba buvo siekiama išvengti, kad dėl degalų kainų padidėjimo, kurį lėmė akcizų Nyderlanduose padidinimas, nesumažėtų Vokietijos pasienyje esančių degalinių apyvarta, atsižvelgiant į tai, kad Vokietijoje taikomi konkurencingesni tarifai (63 punktas). Jis taip pat nurodė, kad šio tikslo buvo siekiama ir kainų reguliavimo sąlygomis (64 punktas). Teisingumo Teismas nusprendė, kad kainų reguliavimo sutartimis su naftos bendrovėmis susijusioms degalinėms suteikta pagalba atitinkamoms bendrovėms turėjo ekonominių pasekmių, nes bet kuriuo atveju jos poveikis buvo atleisti šias bendroves nuo pareigos prisiimti visas ar dalį mažmeninių kainų sumažinimo, kurio ėmėsi jų distributoriai, siekdami neprarasti rinkos dalies, išlaidų. Teisingumo Teismas priėjo prie išvados, kad laikinas reglamentas buvo pagalba naftos bendrovėms, nes dėl jo sumažėjo finansinė našta kurią butų patyrusios bendrovės, suinteresuotos savo konkurencinės pozicijos išsaugojimu keičiantis vidaus ar tarptautinėms rinkoms (66 punktas).

73 Iš to aiškiai išplaukia, kad, Teisingumo Teismo nuomone, naftos bendrovių atveju nagrinėjama pagalba lėmė konkurencijos iškraipymą ir darė poveikį prekybai tarp valstybių narių.

74 Tačiau ieškovė nepateikė jokių konkrečių įrodymų, bylojančių apie jos ypatingą poziciją, kurie jos atveju galėtų paneigti bendrą Teisingumo Teismo vertinimą.

75 Todėl Pirmosios instancijos teismo vertinimu tiek, kiek ginčijamu sprendimu pripažįstamas konkurencijos iškraipymas bei poveikis prekybai tarp valstybių narių, ginčijamas sprendimas yra galiojantis. Vadinasi, trečią šio ieškinio pagrindo dalį reikia atmesti kaip akivaizdžiai nepagrįstą.

76 Atmetus visas šio ieškinio pagrindo dalis, reikia atmesti visą šį ieškinio pagrindą.

Dėl ieškinio pagrindo, susijusio su gero administravimo principo pažeidimu

— Šalių argumentai

77 Šiuo ieškinio pagrindu ieškovė nurodo, kad Komisija pažeidė bendrąjį gero administravimo principą suinteresuotiesiems asmenims nepranešusi apie priemones, kurių ji ketino imtis jų atžvilgiu, ir nesuteikdama jiems galimybės pareikšti apie tai savo nuomonę. Ji nurodo teismo praktiką, pagal kurią pagarba teisei į gynybą bet

kurioje prieš asmenį pradėtoje procedūroje, galinčioje baigtis jam nepalankaus akto priėmimu, yra pagrindinis Bendrijos teisės principas, kuris turi būti užtikrintas, net jei ši procedūra nėra reglamentuota (1994 m. gruodžio 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Lisrestal ir kt. prieš Komisiją*, T-450/93, Rink. p. II-1177, 42 punktas).

78 Ieškovė buvo įpareigota sugrąžinti nagrinėjamą pagalbą Nyderlandų valstybei. Tačiau apie šią pareigą jai nebuvo iš anksto pranešta. Pirma, ji nedalyvavo nacionalinėje administracinėje procedūroje. Tai rodo, kad Nyderlandų valdžios institucijos nemanė, jog ji buvo pagalbos gavėja. Antra, per šią procedūrą Komisija visai nesikreipė į naftos bendroves. Pranešimas apie procedūros pradėjimą, kuriame patikslinama, kad „Komisija neatmeta galimybės, jog tiesioginiai pagalbos gavėjai yra naftos bendrovės", buvo per daug abstraktus, kad jį būtų galima laikyti kvietimu pareikšti savo nuomonę. Ieškovė pabrėžia, kad pranešime buvo nurodyta tik tai, kad dėl nagrinėjamų degalinių nuosavybės atitinkama naftos bendrovė galėtų būti laikoma pagalbos „gavėja", todėl turinčia ją grąžinti. Jei toks mechanizmas ir būtų įmanomas, galima daryti išvadą, kad ginčijamas sprendimas buvo grindžiamas vienu visiškai nauju įrodymu, būtent kainų reguliavimo sąlygomis. Tačiau ieškovė neturėjo progos pareikšti savo nuomonės šiuo atžvilgiu.

79 Komisija mano, kad pakanka priminti, jog ieškovė pateikė savo pastabas per administracinę procedūrą, būtent nurodydama faktą, kad degalinės prašė padidinti jų maržą, ir ji pati Komisijai pateikė savo tipinę sutartį su kainų reguliavimo sąlyga. Būtų paradoksalu šiandien manyti, kad Komisija šio įrodymo neturėjo naudoti, nes ji privalėjo šiuo klausimu pirmiausia išklausyti ieškovę. Todėl ieškovė turėjo puikiai viską žinoti apie bylą. Komisija taip pat pabrėžia faktą, kad ji 1999 m. sausio 20 d. turėjo priimti įsakymą Nyderlandų valdžios institucijoms tam, kad gautų papildomos informacijos apie kainų reguliavimo sąlygas.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

80 Pirmiausia reikia priminti, kad administracinė procedūra valstybės pagalbos srityje vyksta tik prieš atitinkamą valstybę narę (2002 m. rugsėjo 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Falck ir Acciaierie di Bolzano prieš Komisiją*, C-74/00 P ir C-75/00 P, Rink. p. I-7869, 81 punktas). Įmonės pagalbos gavėjos laikomos tik šios procedūros suinteresuotomis šalimis (2003 m. kovo 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen prieš Komisiją*, T-228/99 ir T-233/99, Rink. p. II-435, 122 punktas). Iš to išplaukia, kad suinteresuotos šalys, negalinčios naudotis teisei į gynybą prilyginamomis teisėmis, kurios pripažįstamos asmenims, kurių atžvilgiu pradėta procedūra, turi tik teisę dalyvauti administracinėje procedūroje tiek, kiek yra tinkama atsižvelgiant į nagrinėjamo atvejo aplinkybes (minėto sprendimo *Falck ir Acciaierie di Bolzano prieš Komisiją* 83 punktas ir 1998 m. birželio 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *British Airways ir kt. ir British Midland Airways prieš Komisiją*, T-371/94 ir T-394/94, Rink. p. II-2405, 60 punktas).

81 Pagal EB 88 straipsnio 2 dalį Komisijos pareiga yra įpareigoti suinteresuotuosius asmenis pateikti savo pastabas formalaus tyrimo stadijoje. Kiek tai susiję su šia pareiga, pagal nusistovėjusią teismo praktiką pranešimo paskelbimas Oficialiajame leidinyje yra tinkama priemonė informuoti visus suinteresuotus asmenis apie procedūros pradžią (1984 m. lapkričio 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Intermills prieš Komisiją*, 323/82, Rink. p. 3809, 17 punktas), ir „šiuo pranešimu siekiama iš suinteresuotųjų asmenų tik gauti visą informaciją, reikalingą būsimiems Komisijos veiksmams“ (1973 m. liepos 12 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Vokietiją*, 70/72, Rink. p. 813, 19 punktas ir 1996 m. spalio 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Skibsværftsforeningen ir kt. prieš Komisiją*, T-266/94, Rink. p. II-1399, 256 punktas).

82 Todėl ieškovė negali remtis gero administravimo principo pažeidimu, kurį lėmė aplinkybė, kad Komisija asmeniškai nepaprašė jos pateikti pastabų apie pagalbos tyrimo procedūrą.

83 Kita vertus, tiesa, kad Komisija privalo suinteresuotiesiems asmenims suteikti realią galimybę pateikti savo pastabas per formalią tyrimo valstybės pagalbos srityje procedūrą (minėto sprendimo *Falck et Acciaierie di Bolzano prieš Komisiją* 170 punktas ir 2004 m. sausio 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Fleuren Compost prieš Komisiją*, T-109/01, Rink. p. II-127, 45 ir 46 punktai).

84 Šiuo atžvilgiu ieškovė tvirtina, jog pranešimas apie procedūros pradėjimą buvo per daug abstraktus, kad ji, kaip naftos bendrovė, būtų galėjusi save laikyti suinteresuotuoju asmeniu.

85 Visų pirma, reikia priminti, kad Komisija turi pradėti formalią tyrimo procedūrą, pranešdama suinteresuotiesiems asmenims, kai po preliminaraus tyrimo ji pagrįstai abejoja nagrinėjamos finansinės priemonės suderinamumu su bendrąja rinka. Iš to išplaukia, kad savo pranešime apie šios procedūros pradėjimą Komisija negali būti įpareigota pateikti galutinę nagrinėjamos pagalbos analizę. Vis dėlto tam, kad suinteresuotųjų asmenų teisė pateikti pastabas neprarastų prasmės, būtina, jog Komisija pakankamai apibrėžtų savo tyrimo ribas.

86 Nagrinėjamu atveju sprendime pradėti formalią tyrimo procedūrą, be kita ko, kviesdama suinteresuotuosius asmenis pateikti pastabas, Komisija nurodė, kad naftos bendrovių atveju negalima atmesti galimybės, jog šios bendrovės būtų laikomos pagalbos gavėjomis ir ją galiausiai turėtų grąžinti. Komisija šią galimybę grindė aplinkybe, kad nepriklausomų eksploatuotojų laisvė šiuo klausimu galėtų būti apribota išimtinio pirkimo ar nuomos sutartimis (*de facto* kontrolė) tokiu mastu, kad jie *de facto* turėtų būti laikomi priklausančiais naftos bendrovių įdarbintų distributorių kategorijai, tai yra tokiems, kurie nesusiduria su degalinių eksploatavimu susijusia rizika (septintoji ir aštuntoji pranešimo konstatuojamosios dalys).

87 Tiesa, reikia sutikti su tuo, kad ginčijamame sprendime Komisija atsisakė savo teorijos, kuria buvo paremtos jos abejonės sprendime pradėti procedūrą, apie tai, kad išimtinio pirkimo sutartimis naftos bendrovės faktiškai kontroliavo degalines (ginčijamo sprendimo 75 konstatuojamoji dalis). Be to, šiame sprendime pradėti procedūrą ji nenurodė, jog vien kainų reguliavimo sąlygos buvimo pakako tam, kad naftos bendroves būtų galima laikyti faktinėmis pagalbos gavėjomis. Todėl ieškovei buvo sudėtinga šiuo konkrečiu atžvilgiu laikytis vienokios ar kitokios pozicijos. Vis dėlto iš sprendimo pradėti procedūrą išplaukia, kad Komisija šioje sprendimo priėmimo stadijoje ir atsižvelgiant į nedaug jos turimų įrodymų dar nebuvo nustačiusi konkretaus iš pagalbos gaunamos naudos perdavimo mechanizmo.

88 Kita vertus, nuo pat pranešimo stadijos Komisija aiškiai reiškė savo abejones dėl to, kas yra tikrasis pagalbos gavėjas, ypač dėl kontrolės, kurią naftos bendrovės turėjo išimtinio tiekimo sutarčių pagrindu. Nors ankstyvoje Komisijos sprendimo priėmimo stadijoje šios abejonės buvo iš esmės susijusios su degalinių nepriklausomumu atsižvelgiant į galimą jų klasifikaciją degalinių BP/BV kategorijoje, negalima paneigti to, kad pranešime buvo pateikta esminė koncepcija, kuria remiantis ir atsižvelgiant į išimtinio tiekimo sutartis, naftos bendrovės galėjo būti realios pagalbos gavėjos.

89 Be to, reikia pažymėti, kad ieškovė pakankamai gerai suvokė šią koncepciją, kad, pirma, Komisijai pateiktų savo sutartį bei savąją kainų reguliavimo sąlygą, ir, antra, praneštų apie tai, kad ji pagalbą laikė būtina, nes degalinės prašė padidinti jų maržą. Paradoksalu, bet iš ieškovės įsitraukimo pateikiant jos kainų reguliavimo sąlygą matyti, kad ji galėjo suvokti, kurios aplinkybės galėtų būti svarbios siekiant priimti galutinį sprendimą. Aplinkybė, kad Komisija, be kita ko, pasinaudojo ieškovės pateiktais įrodymais pagrįsti argumentus, kuriais grindžiama išvada, kad ji turi sugrąžinti pagalbą, atitinka formalios tyrimo procedūros, kurioje suinteresuotiesiems asmenims suteikiamas Komisijos informacijos šaltinio vaidmuo, dvasią.

90 Šiuo atžvilgiu reikia atmesti per posėdį ieškovės pateiktą argumentą, jog tai, kad ji pateikė Komisijai informaciją, jokiu būdu nereiškia dalyvavimo formalioje pagalbos tyrimo procedūroje. Pakanka pažymėti, kad po pranešimo apie formalios tyrimo procedūros pradėjimą paskelbimo ieškovė Komisijai pateikė pastabas, kurios buvo tiesiogiai susijusios su nagrinėjama pagalba ir ypač svarbios. Todėl šis ieškovės įsikišimas turi būti laikomas jeigu ne teisiniu, tai bent faktiniu suinteresuotojo asmens dalyvavimu formalioje tyrimo procedūroje.

91 Vadinasi, Komisija, toli gražu nepažeidusi gero administravimo principo tiek, kiek leido jos turimos priemonės, teisingai atliko savo užduotį suteikti suinteresuotiesiems asmenims galimybę veiksmingai pateikti savo pastabas per formalią pagalbos tyrimo procedūrą.

92 Atsižvelgiant į tai, kas buvo išdėstyta, šį ieškinio pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

93 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti atsakovės išlaidas pagal Komisijos pateiktus reikalavimus.

94 Pagal to paties reglamento 87 straipsnio 4 dalies pirmąją pastraipą į bylą įstojusios valstybės narės pačios padengia savo išlaidas. Todėl Nyderlandų Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (antroji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Ieškovė padengia savo ir Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

3. Nyderlandų Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Pirrung Meij Forwood

Pelikánová Papasavvas

Paskelbta 2006 m. gegužės 31 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris Pirmininkas

E. Coulon J. Pirrung